

Jocs de rols familiars

La història. París, avui. La família Morel, mare, pare, àvia, noia, noi i nena de 6 anys, viuen situacions fantàstiques: en el transcurs de tres dies, cadascun es desperta en el cos d'un altre membre de la família...

Les formes. Segons que avisa el sociòleg Zygmunt Bauman, vivim temps de modernitat líquida. Que res no és sòlid, vaja. Així, flexibilitat, adaptació i fluïdesa són a l'ordre del dia. O de

la nit. A "¿Quién es quién?" ('Les sens de la família', els sentits de la família), el danès Jean-Patrick Benes (Copenhaguen, 50 anys) il·lustra el bigarrat guió d'un joc de rols en bucle, maquiinat per tres guionistes. Sense mandra ni massa sentit de la mesura, un disciplinat Jean-Patrick Benes manipula

una comèdia fantàstica que no arriba, ni de lluny, a fantàstica comèdia. L'ordre dels sumands, ara sí que altera la suma. La fórmula del canvi d'identitat ha tingut sobrada adaptació al cinema. La novetat, però, que planteja la comèdia d'avui radica en que és una família al complet qui pateix i gaudeix posar-se en la pell de l'altre. Per tant, els gags orals i visuals no donen treva succeint-se en accelerat carrusel de situacions previsibles unes, hilarants altres.

Per moments, l'enrenou identitari és un embolic sobirà, surrealista, caòtic. ¡Riu-te'n tu dels canvis de camisa pel que fa a la classe política i a les híper sensibilitats nacionalistes! Si Jean-Patrick Benes hagués esta ben atrevit, hauria pogut fer un Buñuel o Lynch. Però la comèdia familiar de ¿qui és qui?, és una blanquíssima joguina tirant a verdosa, i vodevil·lesca segons convingui. Jugant jugant, la pel·lí posa

en solfa amable les teories (i tècniques) del Minfulness que pretén vendre la unió plaent, atenta, plena, dos en un. Sigui com sigui, aquesta comèdia és un rotund 'tour de force' per a l'entregada, i inter-generacional, nòmina d'actrius i actors. A destacar la petita Rose de Kervenoaël en

¿Quién es quién?

Director: Jean-Patrick Benes.
Intèrprets:
Alexander Lamy,
Franck Dubosc,
Christiane Millet, Margot Maricot, Gil Alma. França, 2020. 100'.
JCA Alpicat

l'argent-viu Chacha.

El fons. ¿El pensament condiciona el cos o és més aviat el cos qui s'acaba imposant?

La imatge. Tots els membres de la família amb un rètol al cap que els identifica individualment.

La frase. "¡Quiero mi cuerpo!", que xiscla l'angoixat pare. O quan la jerarquia patriarcal és qui s'està lamentant pel canvi.

La recomanació. Aficionats als jocs de rol i a les comèdies fantàstiques.